

телно необходимо е, да се повикатъ отъ нѣмски гимназии — за началото двама, а по-сетнѣ още четирмапетима — опитни и способни учители, които да поематъ прѣподаването на класическитѣ езици, историята, природнитѣ науки и др., и които главно да служатъ като учители на по-младитѣ домашни сили, съ които ще се попълни персональтъ. (Говоримъ все за учители-нѣмци не защото мислимъ, че не би се намѣрили отлични учители и другаде, особено въ Руссия, но защото нийдѣ не сж така въ изобилие и все е по-добрѣ да се черпи вода отъ извора).

III.

Нашитѣ дѣвически гимназии.

Ако и да сж отъ другъ родъ, но не сж по-малки несъобразноститѣ, които намираме въ програмитѣ на дѣвически и мъжки училища отъ единъ и сжщия типъ. До 1897 г. курсътъ на първитѣ бѣше шестгодишенъ, на вторитѣ седемгодишенъ (за гимназитѣ отъ самото начало, а за педагогическитѣ училища отъ 1898 година). И цѣлитѣ, които прѣслѣдваха еднитѣ и другитѣ, бѣха съвсѣмъ различни, та и различията въ програмитѣ се явяваха съвсѣмъ естествени. Обаче съ закона отъ 5-и февруарий 1897 год. се прѣдирне една многошумна на врѣмето си „реформа на женското образование“, чрѣзъ която се цѣлѣше да се уравни срѣдното образование на двата пола и по тоя начинъ да се направи висшето образование достъпно и за дѣвицитѣ. Но именно въ това „уравняване“ се прояви всичката безпринципностъ, която всѣкога е отличавала нашето министерство на просвѣщението. Не говоримъ